

özünde sevgi var

Çamlıca Çocuk Yayınları / 257

Kikurcan ve Hayalet Tayfa - 3

Sisler Ormanı

Yayın Yönetmeni

Adem Fidan

Yazan

Mustafa Ecevit

Editör

Hacı Bayram Nebioğlu

Resimleyen

Ahmet Demirtaş

Grafik Tasarım

Ayşe Demirtaş

Kapak Tasarım

Ahmet Demirtaş

Son Okuma

Yusuf Tanrıverdi

1. Baskı: Temmuz 2021, İstanbul

ISBN 978-625-7841-41-2

Çamlıca Çocuk Yayınları

Bağlar Mah. Mimar Sinan Cad. No: 54
Güneşli – Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 657 88 00

www.camlicacocuk.com-bilgi@camlicacocuk.com

T.C. Kültür Bakanlığı Yayınçılık Sertifika Numarası: 46592

©Çamlıca Çocuk, Çamlıca Basım Yayın ve Tic. A.Ş. Markasıdır.

Baskı

Çamlıca Basım Yayın ve Tic. A.Ş.

Bağlar Mah. Mimar Sinan Cad. No: 52

Güneşli – Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 657 88 00 (pbx)-Faks: 0212 657 95 88

www.camlicabasim.com

Merhaba Kikurcanlar!

Ben, Ahmetcan. Ama siz, bana Kikur ya da Kikurcan diyebilirsiniz. Herkes öyle söylüyor zaten. Bir gün Yunus, bana çok kitap okuduğum için **"Kitap Kurdu"** demeye başladı. Bu ismim çok yaygınlaştı. Ama arkadaşlarım bir süre sonra bu iki kelimenin sadece ilk hecelerini söylemeye başladılar. Yani gel zaman git zaman adım "Kikur" oldu çıktı. Bu kitap elinizde olduğuna göre siz de bir kitap kurdusunuz. Yani size **"Kikurcanlar"** diyebilirim.

BİR GRUBUMUZ
VAR. İSİMLERİMİZİN
BAŞ HARFLERİNİ
YAN YANA
DİZİNCE "HAYAL"
OLUYOR.

HAYAL

H ALUK

A HMETCAN

Y UNUS

A YLA

L EYLA

H
A
L
U
K

A
H
M
E
T
C
A
N

Y
U
N
U
S

A
Y
L
A

L
E
Y
L
A

Biz de işin içine biraz gizem kattık ve grubumuza

H A Y A L E T L E R

ismini verdik.

Aynı mahallede oturuyoruz.
Aynı sınıfta okuyoruz.
En sevdiğimiz meyve, arkadaşlık.
En sevdiğimiz sebze, dürüstlük.
Aramızda olmaz dargınlık, küslük.
Ayla ile Leyla, grubun ikizleri.
Yunus, bilgisiyle aydınlatır bizleri.
Grubun neşesi ise Haluk.
O bizim tombik arkadaşımız.
Ama biz, ona "Minik" diyoruz.

**Hazırsanız
maceramıza başlıyoruz!**

**Piknik Alanı,
15 Haziran, Saat: 11.00**

Okulun son haftasıydı. Bir buçuk saat süren yolculuk, otobüslerin boş alana park edilmesiyle sona erdi. Sırayla inerek bagajlardaki malzemeleri piknik alanına taşıdık. **Ormanın hemen kenarındaki alan oldukça genişti. Çok sayıda piknik masası, çocuklar için oyun alanları, salıncaklar, tahterevalliler ve kaydıraklar vardı.** Piknik alanında bir de lokanta bulunuyordu. Lokantanın hemen yakınında hediyelik eşya dükkânları diziliydi. Dükkânların camekânlarına bir süre baktıktan sonra öğretmenimizin yanına gittik.

Çevreyi merak ettiğimizden biraz dolaşmak için öğretmenimizden izin istedik.

- Çitlerle çevrili alanın dışına çıkmamak şartıyla biraz dolaşabilirsiniz çocuklar. Ama 12.30'da burada olun. Zirve için yürüyüşe çıkacağız hep birlikte, dedi.

Öğrenciler, oyun alanlarını doldurmuş, eğleniyordu. Ayla ile Leyla da kız arkadaşlarıyla parktaydılar. Gelip gelmeyeceklerini sordum. **“Siz gidin, biz oynuyoruz.”** dediler.

Kırk beş kişilik bir gruptuk. Hem bizim sınıftan hem de başka sınıflardan arkadaşlar vardı. Ormanın kenarında yürümeye başladık. Temiz havayı soluyan ciğerlerimiz bayram ederken burnumuza da çam kokuları geliyordu. Çitlere ulaştığımız anda gruptan biri

**“Hey çocuklar!
Buraya gelin.”**

diye bağırdı. Seslenen, yan sınıftan Berkay'dı.

Koşarak gittik. Yerler, yaban çileği doluydu. Yemeye başladık, tadı çok güzeldi. Çok da güzel kokuyorlardı.

Çilek yemeye devam ederken duyduğumuz sesle irkil-dik. Bazıları kendilerini yere atıp otların arasına gizlendiler. Yunus ve ben hemen yanımızdaki iri gövdeli bir çınarın arkasına saklandık. Haluk ortalıkta görünmüyordu.

- Haluk'u görüyor musun Yunus?
- Göremiyorum. Otların arasına saklanmıştı.
Yere uzananları görebiliyordum ama içlerinde Haluk yoktu. Fısıltıyla seslendim:
- Hişşşt Haluk, neredesin?
Korkudan sesimi yükseltmiyordum.

Tam bu sırada aynı sesi yeniden duyduk. Sanki bir ayı homurdanıyordu. Ağacın arkasından başımı uzatıp sesin geldiği yöne baktım. Yanılmamıştım. Yirmi metre kadar ötede, otların içinde bir ayı kafası görünüyordu. Ön ayaklarını kaldırıp doğrulunca şaşırdım. Yavru bir ayıydı bu. Bağırıp duruyor, çiçek kopartıp kokluyordu. Yiyecek bir şeyler

arıyor olmalıydı. Sonra sırtını bir ağaca dayadı. Sağa sola sürterek kaşınmaya başladı. Bir yandan da tuhaf sesler çıkarmaya devam ediyordu. Dikkatli olmalıydık. Yavrunun annesi yakınlarda olabilirdi.

Farkında olmadan yerdeki kuru bir dala bastım. Yavru ayı **“çıt”** sesini duymuştu. Kafasını kaldırıp sesin geldiği yere baktı. Hızlı adımlarla üzerimize geliyordu. Kaçmaya başladık.

Minik ayı, bizi takip ederken “Ağuuuuu, ağğğuuuu” diye sesler çıkarıyordu. Bir süre kovalamaca devam ettikten sonra “Kaçmayın, korkak tavşanlar!” diye bir ses duyduk. Bu ses hiç de yabancı değildi. Kafamı çevirip baktım.

Karşımızda konuşan bir ayıcık duruyordu. Sadece konuşmuyor aynı zamanda gülüyor ve pençelerini göğsüne vuruyordu.

Ayıcık, **“Nasıl şakaydı ama!”** diyerek gülmeye başladı. Herkes derin bir nefes aldı. Hep birlikte ayı kostümü içerisindeki Haluk’a

hücum ettik. Bu sefer o önde biz arkada kovalamaca başladı. Sonunda nefes nefese kalan Haluk, daha fazla kaçamayıp pes etti. Olduğu yerde çöküp kaldı. Herkes bir tarafını gıdıklıyordu. **Haluk hem gülüyor hem konuşuyordu.**

**- Yapmayın, etmeyin, gıdıklamayın.
Bu minik ve sevimli ayıcığa acıyın.
- Boşuna çırpınma Haluk! İyi
bir cezayı hak ettin. Korkudan
ödümüz patladı.**

Çok yorulmuştuk. Oturup sırtımızı ağaçlara dayadık. Sevinç, korku, şaşkınlık... Hepsi birkaç dakikada olup bitmişti. Haluk, biz çilek yerken fark ettirmeden gruptan ayrılıp sırt çantasında getirdiği kostümü giyinmiş. Bizi fena korkutmuştu ama iyi de eğlenmiştik. Yeterince dinlendikten sonra geri döndük.

Piknik alanındaki marketin arkasından bir dere akıyordu. Bu derenin kenarına gittiğimizde bir yerlerden ördek sesi geliyordu.